

Já, Magda a psi (8.10.2015)

Tento týden se vymykal z obvyklého pořádku. V pondělí jsem běhala po doktorech a pak pracovala z domova, dokud nepřestal jít internet. Pak jsem vrtohlavě quiltovala konvergenci, i když jsem v sobě moc dobře věděla, že to je sice dobré, ale není to to pravé. Další dny jsem odpoledne pro změnu běhala po rehabilitacích a na kontrolu se psem, čekala na technika, co opraví internet, a do toho párala. Až jsem z toho všeho zapomněla, že taky přijde čtvrtek, že bych měla napsat svou stopětku.

Vzbudilo mě to dnes nad ránem. A tak sedím navlečená do županu a tlustých ponožek u počítače a snažím se ignorovat kočky, které nechápou, proč už svítím.

Jindy bych asi honem nevěděla, co napsat, a nechala bych stopětku na pátek, ale mně od večera leží v hlavě rozhovor s paní Magdou Vášáryovou v České televizi, který jsem včera shlédla na internetu.

A čím déle na ten rozhovor myslím, tím jsem naštvanější. Protože on je vzorovou ukázkou toho, jak se nejen k uprchlické krizi, ale hlavně k nám občanům staví spousta politiků a spousta lidí, kteří jsou z nejrůznějších důvodů považováni za elity národů Evropy.

Oni se totiž k občanům chovají jako k hloupým dětem. Připomínají, že i ze zemí Evropy utíkali lidé před válkou nebo i bídou do jiných zemí, ale nedodávají, v jakém množství a za jakých podmínek to bylo. Že i když odešlo z Evropy během delšího časového období několik milionů lidí do tehdy překotně hospodářsky rostoucí a řídko osídlené Ameriky, bylo to proto, že to Amerika chtěla. A příchozím slíbila budoucnost, když se přičiní, ne veškeré sociální zabezpečení bez práce.

Říkají nám, že sir Winton zachránil židovské děti. Jako bychom se my nedokázali nebo snad dokonce nechtěli postarat i o několik vlaků plných dětí bez rodičů a bez domova.

Paní Magda nám říká, že nejsme křesťané, protože (cituji z Echo24.cz) *„Kdybychom si měli rozdělit tisíc psů, tak by se všichni hned angažovali a byli by nadšení a dělali by si fotografie,“* uvedla Vášáryová v rozhovoru s tím, že má v e-mailu 250 žádostí, aby v nadcházejícím úterním hlasování podpořila zákon o psech. *„Nikdy jsem ale nedostala 250 mailů, abychom zachránili 60 tisíc syrských dětí, které putovaly Evropou,“* dodala jako důkaz toho, že místní obyvatelé budou stokrát raději sympatizovat s opuštěnými zvířaty než ostatními lidskými bytostmi.

Paní Magda je obratný demagog. Ona velice dobře ví, že ty děti putují s celými rodinami a že zdaleka nejde jen o syrské děti. Ona velice dobře ví, že když bychom si vzali na starost tisíc psů, tak se o ně postaráme se vší odpovědností, protože budeme vědět, že je v našich silách tu péči ovlivnit a proto také zvládnout.

Statistiky Eurostatu, které se v médiích bohužel objevují sporadicky a se značným zpožděním, hovoří o tom, že Syřanů je mezi migranty dlouhodobě přibližně jedna pětina. Občas probleskne i informace, kolik analfabetů je mezi migranty, kolik lidí je mezi nimi bez potřebného vzdělání. Nebo i pokud vzdělání mají, že je neuznatelné v Evropě. Nakolik jsou tito lidé uplatnitelní v Evropě, která je přímo zahlcena stohy norem a předpisů týkajících se například bezpečnosti práce?

Teď se mluví o několika milionech Syřanů, kteří přijdou do Evropy, kteří jsou již na cestě, protože jsou už teď mimo hranice své země. Bude-li jich stále pětina, kolik lidí je na cestě do Evropy?

Paní Magdo, tady přece nejde o 60 tisíc syrských dětí bez domova, jde o miliony lidí z nejrůznějších zemí, z nichž mnozí přicházejí bez svých rozvětvených rodin, o kterých předpokládají, že dorazí za nimi.

Afrika a Přední východ, ba dokonce vzdálenější oblasti Asie jsou v pohybu. Je to důsledek globalizace a inženýrského zacházení se zeměmi a lidmi žijícími v nich. Je to důsledek lokálních a občanských válek, které by si ale ty země měly především vyřešit samy, protože jakékoli vnější řešení časem přinese nové problémy jak ve sféře mezinárodního vlivu, tak uvnitř té které země. Je to i důsledek toho, že se v některých oblastech Afriky začalo lidem dařit lépe, dostali se k informacím a začali srovnávat a začali chtít.

Proč si to neříkáme na rovinu? Proč to neříkají politici, proč mlží, a proč se elity dovolávají křesťanského chování, proč v nás vyvolávají pocit viny za něco, co jsme nezavinili a co nemůžeme ovlivnit?

Chovají se k nám jako k malým dětem, ale my nejsme malé děti a chceme slyšet pravdu a konstruktivní návrhy, jak situaci řešit. Kdo má nárok na pomoc Evropy, kde je ta hranice naší pomoci, pro kolik lidí? Počítá Německo s přílivem přistěhovalců, kteří mu pomohou demograficky? Nebo jde o humanitární gesto, jde o pomoc lidem, kteří budou v Evropě dočasně a po skončení války se vrátí do své země? Z Německa zaznívá to i ono, podle toho, čí hlas je slyšet.

Evropský komisař Pierre Moscovici nedávno prohlásil, že se Evropské země smějí kvůli migrantům více zadlužit. A teď Merkel a Holland volají, že chtějí více Evropy. Ale k čemu to chtějí? Aby seděli dále na své židli v zaplavovaném domě a přerozdělovali i nadále to, co v domě je a čeho bude stále méně? Nebo aby řekli, uchráníme náš společný dům a uděláme pro to takové a takové opatření?

Ale to neudělají, chovají se k nám jako k dětem. Říkají polopravdy, mlží, nakazují, vyhrožují, nedovolují se ptát. Na to, kolik lidí už bylo vráceno do své země, kdo všechno má a bude mít nárok na naši pomoc. Kde státy vezmou peníze na zdravotnictví a podporu pro migranty, kde moje republika vezme peníze na už tak nepříliš spravedlivé důchody, na pomoc hendikepovaným, na školství, vědu, zdravotnictví.

Když se evropští politici a elity chovají k lidem takovýmto nadřazeným a direktivním způsobem a vnucují jim pocit viny, nahrávají tím pouze radikalizaci lidí. Popíráním principů demokracie ztrácejí důvěru svých voličů a ti pak budou volit... koho asi?

Mám strach. Úplně stejný strach z toho, co všechno s sebou mohou přinést nekontrolovatelné miliony lidí z nejrůznějších zemí, se zcela jinými kulturními a hygienickými zvyklostmi, navíc často nesnášenlivých nejen k nám, ale i sami mezi sebou, jako z evropských politiků, u kterých se mísí mesiášský komplex se snahou co nejdéle se udržet na své pozici a ještě si ji pojistit. Ti nám totiž mohou ublížit nejvíc.

Paní Magdo, velice jste mě svou demagogií zklamala. O potřebného psa bych se postarala stejně jako o dítě v nouzi a bez domova, stejně jako většina lidí, které znám, přestože nejsme praktikující křesťané.

Na politicích je, aby se postarali především o mé bezpečí a o mé jistoty, protože já jsem jim k tomu dala mandát. A na vás, na elitách společnosti je, abyste především dohlédli na to, zda politici jednají v rámci tohoto mandátu a chrání občany své země.

Zachránit a spasit celý svět totiž z lidí nemůže nikdo.

{fshare}